

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr.19.371 van 27 november 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 17 september 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 11 juli 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 5 september 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN MULDER, die verschijnt voor verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn.

Op 23 juni 2004 vraagt verzoeker de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 13 juli 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen voormelde beslissing van 13 juli 2004 dient verzoeker een beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 30 augustus 2004 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Op 6 januari 2005 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3^{de} lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 15 juni 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, 3^{de} lid van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 5 november 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 11 juli 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds juni 2004 in België verblijft, geïntegreerd is, Nederlands geleerd heeft, geslaagd is (in) cursussen Nederlands, werkbereid is en een vrienden- en kennissenkring heeft, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie in België wordt ingediend. De elementen m.b.t. tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 30.08.2004 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem kennisgegeven op 01.09.2004. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure –namelijk iets meer dan 2 maanden– was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert dat zijn fysieke en psychische integriteit niet kan gegarandeerd worden indien hij moet terugkeren naar zijn land van herkomst, omwille van de huidige situatie in Pakistan; De verschillende artikels uit diverse kranten, kunnen niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Pakistan en betrokkene hiermee geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Het zogenaamde First information report dat betrokkene ontving kan door onze diensten niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden. Vooreerst werd dit document niet door een beëdigd vertaler vertaald. Bovendien is het op zijn minst eigenaardig dat betrokkene in een interview van het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (kennisgeving beslissing op 27.08.2004) verklaart geen F.I.R. te hebben ontvangen, maar nu wel een FIR van datum van 07.06.2004 kan voorleggen. Daarenboven is het zo dat de FIR dateert van 07.06.2004 en had betrokkene dit stuk kunnen voorleggen in zijn asielprocedure. Hiernaast legt betrokkene geen nieuwe persoonlijke bewijzen voor die zijn bewering kunnen staven betreffende het feit dat betrokkene niet kan terugkeren naar Pakistan omdat zijn psychische en fysieke integriteit niet kan gegarandeerd worden. Hiernaast

legt hij eveneens geen nieuwe elementen toe die aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

*Wat betreft de verwijzing naar de verschillende artikels uit diverse kranten: dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Pakistan en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.
(...)"*

2. Ontvankelijkheid

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker eigenlijk twee beslissingen aanvecht met name de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid waarbij de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Verzoeker voert echter geen middelen aan tegen het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, zodat het beroep tegen dit bevel onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker het duidelijk gebrek aan afdoende motivering aan, alsook de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die stellen dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en de motivering afdoende moet zijn.

Verzoeker voert onder andere aan dat de Dienst Vreemdelingenzaken tot twee maal toe stelt dat de verschillende artikels uit diverse kranten niet aanzien kunnen worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Pakistan en betrokkene hiermee geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. Hij stelt dat hij bij zijn aanvraag nochtans naast de algemene rapporten betreffende de toestand in Pakistan, ook krantenartikels toevoegde uit lokale kranten in Pakistan waaruit de moordpoging op hem bleek en het feit dat hij gezocht wordt omwille van zijn politieke activiteiten, zoals ook werd becommentarieerd in zijn aanvraag en dit als volgt:

"Ter bewijs van deze politieke activiteit en het daaruit voortvloeiende gevaar legt mijn cliënt een kopie voor van drie krantenartikels (met vertaling), waarbij twee waarin zijn naam wordt genoemd (stuk 3). De originelen van deze artikels bevinden zich in het dossier van mijn cliënt voor het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen.

Uit deze artikels blijkt

- (i) de moordpoging op mijn cliënt (artikel 25 november 2002);*
- (ii) dat de Pakistaanse politie mijn cliënt zoekt omwille van zijn politieke activiteiten (artikel 9 juni 2004)"*

Verzoeker is dan ook van mening dat de motivering van de bestreden beslissing met gebrek aan een verwijzing naar de specifieke krantenartikels uitermate verwarrend is en de verweerder op zijn minst had moeten verduidelijken waarom de specifieke krantenartikels niet werden in aanmerking genomen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen

waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, aangezien hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Hij heeft dan ook geen belang bij het inroepen van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht. De toetsing van de formele motivering brengt in beginsel niet de beoordeling van de inhoud van de motieven met zich mee. In wezen voert verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Het middel zal dan ook verder onderzocht worden vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Zoals verzoeker terecht opmerkt, blijkt uit de bestreden beslissing dat de Dienst Vreemdelingenzaken tot twee maal toe stelt dat de verschillende artikels uit diverse kranten niet aanzien kunnen worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Pakistan en betrokkene hiermee geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Verzoeker stelt dat hij bij zijn aanvraag nochtans naast de algemene rapporten betreffende de toestand in Pakistan, ook krantenartikels toevoegde uit lokale kranten in Pakistan waaruit de moordpoging op hem bleek en het feit dat hij gezocht wordt omwille van zijn politieke activiteiten.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker deze krantenartikels neerlegde ter gelegenheid van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf, alsook dat hij in de aanvraag specifiek vermeldt dat deze neergelegde stukken dienen ter bewijs van deze politieke activiteit en het daaruit voortvloeiende gevaar. Bij het nalezen van deze voorgelegde stukken ter gelegenheid van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf, blijkt inderdaad dat de opgegeven vertaling van twee van de drie krantenartikels de naam van verzoeker bevatten in het kader van een moordpoging en in het kader van politieke activiteiten. Aldus is het onredelijk om in de bestreden beslissing zonder meer te stellen dat verschillende artikels uit diverse kranten niet aanzien kunnen worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Pakistan en *“betrokkene hiermee geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn”*. Indien deze artikelen niet in overweging kunnen worden genomen, kan dit zeker niet zijn omwille van het feit op zich dat het geen persoonlijk bewijs zou betreffen, nu uit de door verzoeker neergelegde vertaling van de krantenartikels blijkt dat zijn naam wordt vermeld in de krantenartikels. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond.

Aangezien de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden, dienen zij niet verder te worden onderzocht.

Het enig middel is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Vernietigd wordt de beslissing genomen ten aanzien van X door de Dienst Vreemdelingenzaken op elf juli tweeduizend en acht waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Artikel 2

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 augustus 2008 wordt verworpen.

Artikel 3

De vordering tot schorsing van de beslissing van de minister van Migratie- en asielbeleid van 11 juli 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven en twintig november tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.